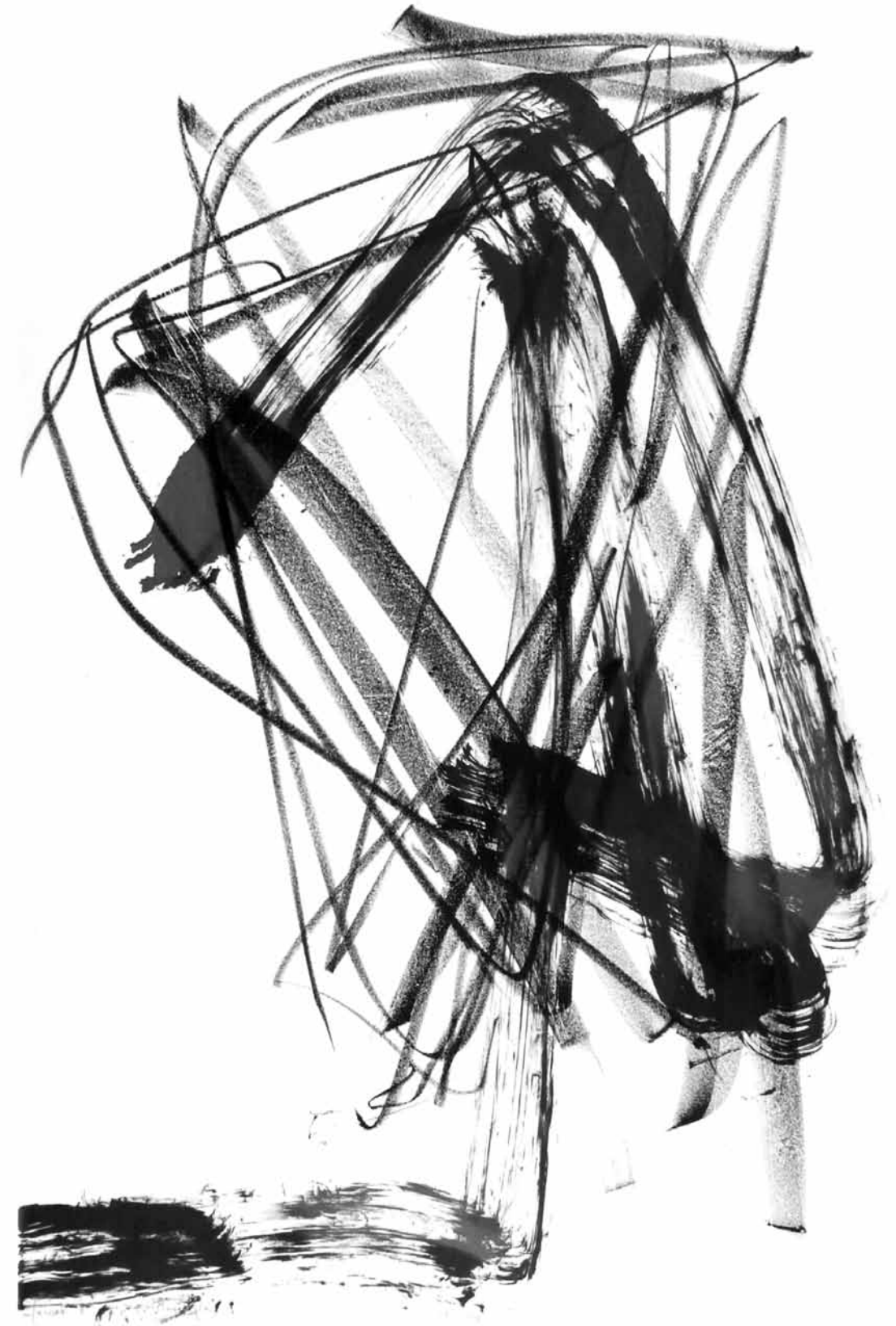

▮ *Szendi Nóra*

V a l a h o g y o d a k e v e r e d t ü n k

Részlet a *Zárványok* című, az Ünnepi Könyvhétre az Apokrif és a FISZ kiadásában megjelenő regényből

— Nincs kedved esetleg... — fészkelődik közelebb Csuri a pamlagon. Van. Kérj, susogják mellbimbóim a ruhának feszülve, és megadatik. Hezital. Nyugtalan tereppásztazás, mintha bármelyik pillanatban kínos ismerősök rohamozhatnák meg. Még leljebb tekeri a hangerőt, pisszegésközeli tartományba: — ...persze nem muszáj... — Nyelve száraz ajkán kotorászik. A csokolózás előtti félhomályban hallani mindig ezt a diszkréten cupákoló nyálgyűjtögetést. Ajkam egy ritmusra nyílik az övével. — ...egy kicsit kábszizni? — Az utolsó szót szinte tátozza.

Mellbimbóim sértett csigacsapokként fújnak visszavonulót. Vannak ezek a történetek, amelyek úgy kezdődnek, hogy de hát én nem csináltam semmit. Innen tudható, hogy csináltál, és elég sok mindent. Ilyenek, hogy te tényleg aludni szeretnél volna, és mit tesz isten, pont egy orozva ágaskodó faszra feküdtél rá gyanútlanul. Hogy került oda? Valójában persze ott volt mindvégig. Már akkor ott volt, amikor ráálltál, hogy vegyetek egy pezsgőt. Már akkor ott volt, amikor a tulajdonosa exnőjéről nyünyögött neked a Gödörnél. Már akkor ott volt, amikor sétálni indultatok, és hallgatólagosan lekésted az utolsó buszodat. Ott volt, és növekedett, amikor mintegy mellesleg feléjük vették az irányt. És akkor lett a legnagyobb, amikor közölted, hogy te most már fáradt vagy, kérnél egy alvósboxert meg -pólót. Akkor nagy lett, majd' kidőfi a szemed. Aztán mégis ámuldozol. Ez valahogy része a sztorinak.

Fű alatt megbúvó sarokkövek rajzolják ki az ívét. Most járnak az elsőnél. Illetve dehogya: akkor jártunk, amikor beléptünk a Katlanba. Bekeveredtünk. Andalgás az utcákon, kanyarog alattunk az aszfalt, vezeti a beszélgetés fonalát, hát nem felpattan egy pinceajtó, szélroham súvít ki rajta, szárnyára kap minket, száraz faleveleket, hömpölyget le a lépcsőn. Valahogy odakerültünk.

Mintegy mellesleg. Ha nagyon erőltetem az agyam, vissza tudok emlékezni Csuri mintegy-mellessleg hadmozdulataira. Mintegy mellesleg tol le a járdáról, amúgy nem para, kevés az autó, hétköznap van, mintegy mellesleg, de azért kicsit noszogtat a túlpart felé, mellesleg pedig mehetnének inkább a Királyba, az királyabb utca. Ezen Csuri biztos felháborodna, persze, kenjem rá az egészet, én pedig elbizonytalanodnék, tényleg, nyilván a nevek felcserélésével is helytálló maradna az emlék, majd megvonnam a vállam, azt mondja el ő, védje a saját becsületét, ha olyan fontos neki. De-hát-én sztori, csúsztatni ér.

A Katlan. Underground OPNI. Ilyenek is akadtak még a bűnös városban a Nagy Bagótilalom előtt.

Mindenki tudja, miért megy a Katlanba. Úgy értem, az alibifogyasztáson túl. Mindenki, azokat leszámítva, akik tényleg csak sörözni, esetleg halál komolyan kíváncsiak arra az élvezhetetlen kísérleti elektronikus kutyulásra az első teremben, vagyis a vendégek nagyobbik részét. De a hely savát-porát mégiscsak a rejtőzködők, a gyógyulni vágyók és betege gyógyulók adják. Elöl a szokásos, kimódoltan összegányolt romkocsmadísztet belvárosi altergyerekekkel hitelesítve, hátul azonban nyitástól zárásig dús dzsánkifőzelék rotyog.

Akad ott minden, a belvárosi altergyerekekhez a megszólalásig hasonlító töltelékemberektől a székükhöz gyantásodott rasztákon, zizegő amfetamincsótányokon és katis-pentás bogyótól fogcsikorgató, pocokképpű tizenéveseken át egészen az állandó bútorarab őskattosokig, de például belőlük is egészen gazdag a kínálat, poronpörgő Flash Tomi, mákteától makkant Psy Sanyi, goapartikon kísértő fantomok, hasadt tudatú duplántarhálók, mindegyik másképp írta át magát.

Élvezetesebb egy fokkal, mint a pszichiátrián rekreálódni: sok a gyógyszer, kevés a diagnózis, kapsz egyet, ezt dobta a gép, szokd meg, ha nem megy, kicsit még hozzágyengítünk kemikáliákkal, ne ugass, hopp, egy cöpi a seggedbe. Itt legalább mindent magadnak választasz, kikevered a kedvenc motyókok-téled, berúgod tikjeid motorját, annyi kényszermozgást veszel fel, ahányat csak szeretnél, nem fognak leszíjzani (a túlvakolt Flash Tomival mondjuk időnként szívesen kivételeznék), akár stigmatizálhatod is magad, senki sem tart vissza.

A főbácsit Dr. Gyorsnak hívják, láthatatlanul suhan fel-alá fehér köpenyében, zsibbasztó ujjai végigzongoráznak a páciensek gerincén: innen tudni, merre jár. Tárgyalni csak földi helytartójával lehet, őt sem venni észre rögtön. Avatatlan szemlélő nem is igen érti, ha belép (és nem hagy fel rögtön minden reménnyel), csupa füst, rakéták füstcsíkokskáinak megfethetetlenül kusza pókhálója. Korhadó ablakkeretek sarkaiban találunk effélét, mintha közepe sem volna. Pedig van neki. Ha óvatosan meglátjuk a szövedéket, és megpróbáljuk követni az egyes szálakat, észrevehetjük, hogy egy jó részük ugyanoda vezet, egy asztalhoz, mely alig látszik ki a föld alatti lények nyüzsgő gyűrűjéből. Benn, a gyűrű közepén megtalálhatod a véznán szétterpeszkedő Sanszot, ezt a keshedt, susifelsős, százbugyrú övtáskát viselő kasszópókot, ezt a mélyvilági Sívát: nyolc serény végtagjából négy a témát szórja, kettő pedig spanglit hegeszt ragacos fonállal, esetleg csíkot egyenget a szürkévé vakart asztallapon. Többnyire ócska szemetet sóz rád pofátlanul drágán, de még ócskábbak nyekegő heherészéssel kísért nyelvi leleményei és rigmusai, melyeket kénytelen vagy végighallgatni a cucc kedvéért. Viszont helyben van, fel se merül, hogy elhagyja vadászterületét, nincs telefonálgatás, várakozás, félreértések, ja, szori, én ott voltam, gyere utánam, és megjelöl egy pontot a város ellenkező végén.

Alkalmanként kisebb pókok is tanyát ütnek és szerencsét próbálnak a hátsó komposztban, de senki nem bolygatja a tápláléklánc rendjét, vitán felül Sansz a csúcsragadozó, megszövdnek az apróbb hálók, a portéka viszont gyakran a főkasztól vásárolt vacakság, megkínálgatva még némi klotyófál-mésszel, a felkészültebbek részéről esetleg valami legálbogyóval. A klienseknek amúgy mindegy. Ami hasznosítható, az egy idő után hasznosul: gazdaságos világ ez, narkót senki nem hagy a tányérján, vagy hajít félig elragcsálva a szemébe. Ami végképp nem hat, az még mindig jó lesz placebónak.

Leomlott az utolsó beltéri cigarettahamu is. A hűséges szmókerek egy ideig még visszajártak, meghajtották csimbaszkáikat, aztán engedelmesen pőfékelték őket az utcán,

kenderfelhőbe vont sorfalat alkotva. Sansz felszívódott, mint egy agyongyűrött este utolsó, már sehová sem vezető utcája. A Katlanak rövidesen befellegzett, kisperték tárnáit és bugyrait, iszkoltak a vaksi százlábúak, odvaikat egy entellektuel jazzkávézó visszafogottan elegáns kellékei temették maguk alá, a mocsárszerűen süppedő fetrengőfotel helyén ma zongora áll. Egy csomó bentlakóról azt sem tudom, merre széledt, hogy ennyi szétkunkorodott mutáns hol nem szúr szemet, az ilyeneket svábbogárnak nézik, lecsapkodják, persze az is jó kérdés, hová tűntek a Lipót lakói, mindenki azt mondja, hogy mostanában egyre több a városban koricáló bolond.

Romkocsmásat játszunk az első szekcióban, fröccsöt iszom, túl sok volt a tömény, Csuriinak sört akarok venni, ja, hogy van egy számlája a hátsó pultban, ahogy gondolja, hozzá is csaphatjuk az eddigiekhez. Beszélgetés folytatása ártatlan pofával.

— Igen? Biztos nem tré? — Örülten csóváló hátsóját földig vereső, lapuló alázattáncot lejtő kutya, csupán a feloldozó paskolásra vár, hogy vihogva ünnepelhesse körbe a szétrágott kanapé romjait. Szinte éneklé a szavakat, ne gondoljam, ez nála korántsem mindennapos, évezredek óta nem spurizott, de ha már így belecsaptunk, meg ugye kéznél is van, a dellámat persze mondanía sem kell, némi exkluzív meglepi magunknak, egy kis lazulgatás, pár lájtos csík, ennyi még belefér, ettől akár aludni is lehet, már ha egyáltalán kapunk most gyorsot, hétköznapi pangás, azért egy próbát megér, különben tényleg nem olyan fontos.

Szóval hazudnék, ha úgy mesélném, hogy meglepődök. Jó, hát a mellbimbóim sértődékenyek, mit csináljak, az eszem viszont forgatott némely szándékosan kontúrtaul hagyott gondolatot, mellettük nyakát nyújtogató kérdőjel, majd Csuri lenyesi, meghagyva a pontot, ha jónak látja.

Meg igazság szerint kezd számba poshadni a pálinka. Porzsa egy órát adott, annál azért tovább bírom, Csuri fokozatosan adagolja magát, kis mennyiségben az önbizalom orvossága, nagy mennyiségben émelyítő önpromó, szédült siketfajd, aki magával *squashozik*, szervál egy kérdést, visszapattan rólam, ütöget, elszórakozik egyedül, már ott tart, hogy beprotezsálhatnám valami kiadós melóba, fordítónak például, pöppet gettószlengben nyomja a sok nigazene miatt, de hát evvan, az életből ragadt rá a nyelv, annak minden szigiri szutykával. Amikor a régesrég relevanciáját veszített magyarérettségi dicsőséges hőskölteményére zendít, komolyan fontolóra veszem, hogy lépek, és öblögetek egy alaposat otthon.

Unatkozom, de nem eléggé, öblögetés közben a tükörképem úgylis megállítana egy fél szóra, na hogy ityeg, finnyaberci, már helyre is rázódtunk a gyomorrontásból, akkor már inkább ez a csapzott összeleburdiság, legalább kelt némi légmozgást, csak az iránytalansága zavar, ennen farka után kapdos, cél nélkül kereng. Hajíts el egy botot, és mindent legázoló lelkesedéssel fogja utánvetni magát. Kicsit lelombozó, hogy túl messzire hajítottam magam, a melóhegyeken túlra, ahol a dolgozó nép túr, ahová tulajdonképpen csak vikendezni szoktam kiruccan-

ni, Csuri pedig komolyan veszi, szeme rendületlenül a dekoltázsomban józódik, mégsem azt látja, polgári munka, leheli rajongón, együgyű szótárában aranybetűkkel szedve, mindent jelent, ami rendezett, átlátható és derék.

Kéretlen kép avázkodik be, a fehér inges, enyhén verejtékező Csuri előtt gőzölgő ebédre cserélődik a sör, teszi-veszi magát, hozzá se mer nyúlni, fohászodom, le ne verje az evőeszközöket kiszámíthatatlanul neki-nekilóduló gesztikulációjával, apám szakállában fanyarul csücsörödő mosoly, bölcs falkavezér, minek marna ebbe a csapott fülű süldőbe, egyszem szeszélyes magzata aktuális játékszerébe, még hümmög is, mint aki komolyan eltöpreng, hát, esetleg tárgymutatók összeállításában tudna nekünk segíteni, magázza, megadja neki a tiszteletet, így, ha lehet-séges, még égőbb.

A buszon minden olyan organikusan bomlott ki, mint a magyar népmesemotívumok a fütyülő madártorkokból. Most mit szerencsétlenkedünk? Nem akarok megint ismerkedni. A könykömön jön ki az ismerkedés. Számot cserélni, hazamenni még épp idejében, csak gusztusosan feszegetni a húrt, ízléses elvarratlanság, várni egy hívást, nézegetni, jött-e üzenet, és közben kínos akkurátussággal végiganalizálni az egészet, sötétkamrában előcsalogatni a rejtett motivációkat, és olyan cinikusan nézni a következő randi elébe, mint amikor a falunkbéli szakmunkásgyerek ünnepélyesen és elszántan az iWiW-postafiókomba helyezte „érted mozdul fantáziám minden tagja” kezdetű szerelmes poémáját.

Nem akarok idejében hazamenni: ki akarok futni az időből, túlcordulni visszafordíthatatlanul, most már csakazértis benneragadni. Slamasztikában. Ámokfutásban. Összeborulásban. Perspektívaváltásban. Valamiben.

Egy csipetnyi instant cinkosság, nullanyolc két ropiért. Húzzunk egy fehér csíkot, ez itt a határ, ugorjuk át, és nézzük meg, onnan milyenek a kilátások.